

Tunadalskyrkan 170618

Mark 6:30-44

”På praktik hos Jesus”

När vi närmar oss den här texten kan vi säga att vi kan den, att den handlar om femtusen män, två bröd och två fiskar och att alla blir mätta. Och så är det inte så mycket mer att säga om det än så. Men låt oss tänka oss att se händelsen utifrån tre olika synvinklar. Den första är lärjungarnas, den andra är folkets, den tredje är Jesus. Och så kanske vi kan lägga till vår egen utgångspunkt, vad kan den säga till oss idag. Handlar den om något mer än bara att folk blir mätta på plats, kan det ge oss några lärdomar eller uppmuntra oss?

Lärjungarna hade blivit utsända av Jesus att göra praktik. De gav sig iväg och predikade att alla skulle omvända sig, och de drev ut många demoner och smorde många sjuka med olja och botade dem. Det kan vi läsa i Mark 6:12. Det var säkerligen mycket som hände där de gick fram, och det var nog också en spänning hos dem, skulle det fungera, skulle de kunna göra samma saker som Jesus. Vi har ingen notering om hur länge de var ute på praktik, men vi kan förstå att mitt i allt som hände blev de trötta och behövde vila och återhämtning. Och så kom de tillbaka till Jesus som såg dem, och förstod att de behövde komma ifrån lite, så han tog dem med till en öde trakt. De fick en stund tillsammans i båten och man kan bara ana alla deras berättelser om vad som hänt och om hur de pratade i munnen på varandra i iver att dela med sig av allt som hänt, och såg fram emot lite kvalitetstid med Jesus.

Men så hände det som inte fick hända, åtminstone inte utifrån lärjungarnas perspektiv. De hade åkt till en öde trakt för att få vara ensamma eftersom det hela tiden var så mycket folk omkring Jesus, men människoskarorna förstod vart de var på väg, så de tog landvägen och kom till bryggan och platsen dit de kom med båten och mötte Jesus och lärjungarna. Man kan riktigt ana lärjungarnas suckar, nej inte nu, vi skulle ju få lite tid tillsammans med Jesus. Och så kan man riktigt höra hur de viskar sinsemellan: vad tror ni Jesus gör nu? vem är viktigast, vi eller folket? Kan vi inte säga till Jesus att strunta i dem och följa med oss istället.

Men samtidigt kände de sin Mästare och visste att han hade hjärta för folket, så förmodligen blev de inte förvånade att han istället vände sig till folket och började undervisa dem. Och det var ju faktiskt inte så illa att få lyssna till Jesus, för han sa ju så mycket bra. Och de behövde ju inte själva göra någonting, utan fick vilan fast på ett annat sätt än de tänkte sig. Dagen gick och de började bli hungriga. Vad skulle de göra. Inte hade de någon mat och de få pengar de hade skulle inte räcka långt. Så de var tvungna att avbryta Jesus och undra vad de skulle göra. Kanske skulle folket skickas ut för att köpa bröd i närliggande byar, så att alla skulle kunna få något att äta.

Men då kom nästa utmaning till lärjungarna: Ge dem något att äta, ni själva. Jaha där stod de, litade på att Jesus visste vad han gjorde även om han gjorde underliga saker ibland, men det här var en svår situation. De hade inte pengar, de hade inte mat och det var hur mycket folk som helst. Inventera vad som finns sa Jesus: De hittade fem bröd och två fiskar – vilket ju var som en droppe i havet.

Måltidsgemenskapen var väldigt viktig på den här tiden, så när Jesus sedan ber dem organisera matlag så var det ett bevis på hur han älskade alla människor, hur han ville gemenskapen med dem, och så fick alla de slå sig ner i grupper om femtio eller hundra i gröngräset, så att de satt bra, och så tog han bröden och fiskarna och tackade Gud för dem och gav åt lärjungarna att dela ut. Och till allas förvåning räckte det till alla och blev över. Jesus gjorde det omöjliga men lärjungarna var de som fick förmedla undret.

Man kan ibland tänka att vi har ingenting att komma med, våra resurser är så små, mina möjligheter är så små, det jag kan har inget värde. Men tänk att Jesus kan använda det lilla vi har i sin tjänst och låta det bli till glädje och välsignelse. Ett leende kan vara nog för att förgylla en dag. Det kostar inget, men kan vara guld värt. Allas våra gåvor är viktiga, för tillsammans kompletterar vi varandra och kan göra det omöjliga möjligt.

Lärjungarna var trötta när dagen började, men jag tror att de fick en ny kraft när de fick vara med om det som hände, en ny tro, en ny förhoppning om att det omöjliga är möjligt i Jesus närvaro. Vi kan vara trötta, och vi får vila, men vilan kan ibland vara skapande och inte bara att sluta med allt, och vi kan få bli använda av Jesus mitt i vår vardag, mitt i vår trötthet och i våra frågor. Vi får ta vårt liv och

våra omständigheter till honom, och så kan han göra något nytt ibland snabbt, ibland i ett längre tidsperspektiv för det är inte alltid det blir som vi räknat ut. Jag tror inte att lärjungarna kunnat räkna ut på morgonen vad de faktiskt skulle få vara med om innan kvällen.

Människorna var nog både nyfikna på Jesus och vetgiriga. Och alla under Jesus hade gjort tidigare skapade naturligtvis en förväntan på vad som skulle hända. Om vi tänker oss att vi skulle vara en i människoskaran vad skulle vi ha för tankar? Vad skulle göra att vi följde efter Jesus, att vi trängde oss fram efter strandkanten till en öde trakt bortom bebyggelse och andra människor och var så ivriga att vi inte ens tänkte på att ta med oss mat? Eller skulle vi aldrig komma på tanken? Vi som vill ha så vetenskapliga bevis på allt, som vill kunna förklara allt. Men hur förklarar man att en man med en oren ande blir befriad, att sjuka blir friska, från tex spetälska, lamhet, en förtvinad hand, att vinden plötsligt mojar på Jesu ord: Tig håll tyst, att en synagogföreståndares dotter blir uppväckt från de döda, att en kvinna som lidit av blödningar i tolv år blir fri. Skulle det inte skapa en förväntan på att få se mer, att få lära sig ännu mer?

Så de trängde sig fram till Jesus och minst femtusen män plus kan man anta kvinnor och barn, det var ingen liten hemgrupp det handlade om. Och Markus berättar att Jesus började undervisa dem, och det var ingen kort predikan utan det noteras att han undervisade dem länge. Vilken förmån de fick att få del av allt Jesus ville dela med sig av. Och när de sedan blev tillsagda att slå sig ner i gröngräset och fick se hur maten räckte till dem alla, måste det ha varit något alldeles speciellt, som med stor sannolikhet gav många ringar-på-vattnet effekter. Ryktet spreds ännu mer om honom.

Jesus hade ju ett alldeles speciellt ärende till människorna, att visa på Guds kärlek, och han kom som människa till människa. Det berättas ju ibland hur han fylls av olika känslor och agerar utifrån det. Här berättas om hur han fylldes av medlidande med människorna, för de var som får utan herde. Medlidande i det här sammanhanget betyder inte att känna med, utan att lida med eller att beröras djupt i sitt innersta. Han ville verkligen göra vad han kunde för att stötta och hjälpa och visa människorna att det inte bara var bud och förordningar som gällde utan en kärlek som ser var och en för sin egen skull, och kanske var det också därför han visade att han kunde

ge mat åt alla för att visa att de alla var värdefulla och fick del av hans närhet och hjälp. Han mättade deras andliga längtan men också deras hunger efter mat.

Vilken identifierar vi oss med? Trötta lärjungar, människor som behöver vägledning och stöd, Jesus som ser djupare än någon annan och kan mätta behov.

Eller har vi lite av alltihop?

Ett intensivt verksamhetsår är slut, vi har mött många människor, vi har fått glädjas över kontakter, vi har fått se Jesu gripa in, bönesvar har kommit, samtidigt som vi mött livet med allt vad det innebär av utmaningar och frågetecken. Jesus vill ta oss med till öde trakter – han unnar oss vilan, vill att vi ska få del av hans kraft och stöd utan att behöva slita så mycket, men han vill också använda oss i sin tjänst, just där vi finns och utifrån det som är vi. Vi kan få del av hans undervisning i bibelordet, vi behöver äta den andliga maten för att få energi och ny kraft, men vi kan också få vara som lärjungarna som får dela med oss av det Jesus gör, inte för att vi är duktiga, utan för att vi står till förfogande, för att vi har möjligheter som ingen annan har. Lärjungarna fick vara Jesus förlängda arm, de kunde inte göra ett dugg i egen kraft för att mätta människorna, men de fick dela ut av det som Jesus välsignat och tackat Gud för.

Tänk att få ta plats på det gröna gräset och smaka den mat han ger – vilken omsorg från hans sida, vilken kärlek och frid. ”Herren är min herde, mig skall inget fattas, han låter mig vila på gröna ängar, han för mig till vatten där jag finner ro”. Och tänk att också kunna få bli använd av honom utan att jag behöver anstränga mig, bara säga: Här är jag, använd mig om du vill.

Och sedan få förundras över allt han gör. Och allihop får vara med, allas våra möjligheter är viktiga.